

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. VI. Loquitur de effectu quoda[m], qui ex oratione sequitur; Agit
deinde de alia quada[m] gratia qua[m] Deus animæ præstat, quo ea[m]
suis laudib[us] faciat occupari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IV VII
106

tantum dare potens est. Maiestas eius nobis donet, vt ei seruis me-
mur. Amen.

CAPVT VI.

LOQUITVR DE EFFECTV QVODAM, QVI EX ORATI-
one, de qua superiori capite egit, sequitur, & vnde nam colligitur, illam vna-
lem esse, & non illusionem. Agit praeterea de alia quadam gra-
tia, quam anime Deus prestat, quo eam suis
laudibus facit occupari.

Anima ad
morsum an-
helantiu
dus nauis
monet.

MAGNE hae gratiae tam intensum in anima desiderium ex-
perfecte & penitus fruendi eo quia illa se elargitur, vni fieri
quadam, quamuis sapida & dulci, pena ac tormento vitam trahat. In-
dentide ad mortem anhelat: itaq; assidue cum lacrymis Dominum ro-
gat, vt se hoc exilij loco educat. Quidquid in eo videt, nauisam ei des-
dium prouocat: vbi vere iam sola est, & ab hominibus disticta, aliq-
quidem sentit alleuiamentum, at statim hae quam dixi, pena ei in-
rit, & sine illa, cum est, contenta non est aut quieta. Deniq; in
papilio locum non inuenit in quo stabiliter quiescat & sicut, quom-
tius, quod anima amore ita tenera facta sit ac langueat, quae cum
ignis magis accedendi occasio offertur, ilico hae eam euolare facit. Ne-
de etiã in hac mansione raptus valde frequentes sunt, nullatenus
resisti valeat, tamen etiam in publico, & coram alijs. hinc mox aliam
sequuntur exagitationes & obloquia, vt, esto ipsa secuta, quia
timoribus esse velit, alij id minimè patiantur; eo quod multi sunt, qui
eam timoribus impleant, ac praesertim Confessarij. At, quamuis in
teriori anima, vna ex parte magnam habere securitatem videatur, ip-
sertim quando cum Deo suo sola agit; ex altera tamen, summa in
slicitone viuit, quod timeat, ne forsitan diabolica sit illud, qua
te fiat vt offendat & iritet illum, in quem tanto amore fertur. Ex-
hominum obloquia & murmuraciones parum ipsam affligunt aut
ciant, nisi cum ipse Confessarius eam angustiat, tamquam si ipsa illi
ter facere & emendare posset. Hinc omnium preces & orationes
exposcit, & Maiestatem ipsius identidem rogar, aliã vt vni se
ducere dignetur (hoc enim ei suadent ab ipso petere) hanc quae
valde periculosam esse. Verum, quod ipsa tantam inde sibi vni-
tem & commodum prouenisse comperit, vt non possit non cogitare
quin ipse eam per viam mandatorum Dei, quae est ea quae recta ad
los hominem conducit (vti quidem legit, audit & nouit) deducat, aliam
certe desiderare nequit (tamen etiam) sed dumtaxat in Deum

Raptus sunt
in sextam
sione fre-
quentis.

Anima af-
flicto post
xaj tu vnde
vintur.

resignare. Imò verò hoc ipsum, quòd id desiderare nequeat, ei graue est & molestum, quòd sic sibi Confessario suo morem gerere non videatur; quòd sibi, ne despiatur aut illudatur, nihil videatur esse melius, quam ei obedire & Dominum peccando non offendere. Vnde, ne vnum quidem peccatum veniale scienter & aduertenter (prout quidem ei videtur) quamuis frustillatim concidenda esset, committeret: imò graue & permolestum ei est, quòd videat impedire se non posse, quin eorum multa inaduertenter admittat. Dat quippe Deus, istiusmodi animabus tam intentum, cum nulla in re, quantumuis exigua, exacerbandi & offendendi, nulliusque imperfectionis (si quidem possit) committendæ desiderium, vt, vel ob hoc solum, etsi non etiam ob alias multas causas, ab omni hominum commercio sese vellet subducere, inuideatque non parum iis, qui in solitudine aliàs vixerunt, & modò viuunt. Ex altera tamen parte, in medio mundi & inter mundanos homines agere vellet, si quomodo ipsa in causa & instrumentum esse posset, vt vel vna anima Deum magis laudaret. Si verò mulier sit, dolet à natura sibi iniectum vinculum, quo retineatur, quo minus id facere sibi liceat; itaque maximopere inuidet iis, quibus liberum & concessum est, publicè & palàm omnibus inclamare, prædicando quis sit ille magnus exercituum Deus.

Ah, miselle papilio, tot compedibus & catenis illigata, quæ te euolare non sinunt eò, quo volaturis, & desiderio ferris! Misereatur eius Deus meus, & ita iam omnia dispone, vt sua ipse desideria, ad honorem & gloriam tuam, in aliquo adimplere valeat. Ne memineris paucorum, illius meritorum & vilis eius conditionis. potens es tu, Domine, facere, vt magnum mare ac Iordanis retrocedat ac steret, ac filijs Israel transitum præsteret. Ne quæso illius cõmiseratione tangaris, quia robore & fortitudine tua corroborata multos labores perferre potest. Ipse enim ad hos patiedos resolutus est, eosq; tolerare optat: tu ergo validum brachiũ tuũ extende; neq; in rebus adeò leuibus hæc vita illi trãseat. In re adeo muliebri & vili magnitudo tua sese exerat, vt mundus, cũ viderit, quã ipsa parũ possit, & omnia à te venire, te dilaudet ac celebret. Conster illi, quãti cõstare potest; hoc enim solum cupit, & vel mille vitas, si modò tot haberet, impèdere, vt vel vna anima aliquãto amplius, se à gète ceu instrumẽto, te dilaudet; & hæc vt bene impensas existimaret; quin imò agnoscit quã verissime, se nõ mereri vt vel minimum laborẽ ac molestiam tui causa patiat, quanto verò minus vt mortem subbeat.

Nescio, carissima, qua occasione isthæc hîc dixerim, aut qua de causa: quidẽ nõ me intellexi. Noterimus porro, hosce effectus esse, qui nobis ex hisce suspensionib; vel extasibus certissimè & indubitate pmanant.

Quomodo
Deũ offende-
re, etiã ve-
nialiter si-
meat.

Cupit ani-
ma, Deũ o-
mnes laudẽ
& colant.

S.
Theresia

Opera

IV
166

*Desideria
solidatib. cō-
stantia ex
raptu se-
quuntur.*

non sunt enim desideria quæ statim pertranseant, sed quæ vno in constantia permaneant; cumque aliqua illis offertur occasio, in qua debeant ostendere, facile apparet ficta ea ac simulata non fuisse. Quæ autem, in vno esse ea permanere dico? Interdum quippe animæ in rebus minimis & abiectissimis) timidam, meticulofam, tamque pauculanimi sentit, vt ad aliquid audendum aggredien dumne enim habere ubi non videatur possibile. Intellego autem, Dominum eam tunc non sua relinquere ac permittere, idque ad multo maius eius bonum. Vnde enim tunc, se, si quidem ad aliquid faciendum eum aliquando habuerit id à Maiestate ipsius accepisse; idque claritate adeo perspicua, vt exult in se ipsa annihilatam relinquat, & maiore quoque misericordie magnitudinis diuinæ cognitione, quod eam in re adeo vili & abiectionatus sit ostendere: ordinariè tamen & vt plurimum sit ficti iudicium.

*Desideria
Dei videndi
quomodo
interdum
cor angustiant.*

Vnum quiddam notare vos, carissimæ, in magnis huicce Domini nostri Iesum videndi desiderijs, velim; nimirum sic illa aliquando angustiare & constringere, vt vos necesse non sit ad illa cooperari, vos ipsas potius ab ijs diuertere; si in quâ possitis; in alijs enim, quæ ea referam, nulla id ratione (vt videbitis) potest fieri. At in illis potest aliquando id fieri poterit; constat enim hic illis ratio, in quâ se ad penitus se voluntati diuinæ conformandum, ac dicendum quod Martinus dixisse scribitur: & si desideria hæc multum angustiant, quæpiam via redire consideratio poterit. Cum enim (vt quidem apparet) desiderium hoc sit hominum qui iam multum profecerunt, ipsi ipsum diabolus idcirco excitare, vt nos de illorum numero esse excideremus. bonum porro est, semper cum metu & timore incedere. Certe credidimus, illam ipsum quietudinem & pacem non daturum, quæpiam illa & angustia in anima causatur, sed talem potius per passionem quam in nobis motum excitaturum, qualis sentitur, quando ob reos sunt sæculi, affligimur aut contristamur. At, qui nec hoc, nec quæpiam expertus erit, ipsum non intelliget, & magnam quid id esse credet ipsum etiam quantum poterit adaugebit, itaque non medio cre videri suæ damnum inferet; quod hæc pæna continua sit, aut certe vultus

*Quales motus
excitet
demon.*

quens & ordinaria.

*Naturalis
debilitas sa-
pe est causa
afflictionū
spiritus &
lacrymarū.*

Norandum præterea, etiam à debili naturæ complexione aliquid harum afflictionum & pænarum causari solere, præsertim in personis quæ cito intenerescunt, & ad quamlibet rem, etiam paruum, in lacrymas soluuntur, quibus millies videbitur, se Dei causa (tametsi falsum illud lacrymari. Fieri quoque potest, eum scilicet lacrymæ magnæ in copiam (ad breue aliquod tempus in quâ) vt ad omne, quod de Deo audimus, verbulum, aut quoties de eo cogitat minime eis abstinere vel resistere vult.

eo quod rumor aliquis cordi vicinior factus sit, qui magis eas proliciat quam amor quo in Deum fertur, ut à lacrymando nullatenus cessare posse videatur. Et quia intellexerunt, lacrymas bonas in se esse, hincis non resistunt, & præter lacrymari aliud nihil facere vellent, & quantum possunt, ad illas etiam cooperantur. Hoc porro per has diabolus intendit & spectat, ut se lacrymando ita conficiant & debilitentur, ut exinde & ad operandum, & ad regulam suam seruandam prorsus ineptæ efficiantur.

Videor mihi, vos dicentes audire, quid tandem facturæ sitis, si in omni ad eodem re periculum esse statuam, cum etiam in re bona, quales sunt lacrymæ, illusioni locum esse censeam? Etenim, me potius errare & illudi. Sanè fieri id posset. Verum persuasum habetote, me id non dicturam, si in aliquibus non vidissem, illusioni quoad hoc locum esse posse, non verò in me ipsa; ut quæ nullatenus tenerioris sum affectus, imò verò ita duri cordis, ut interdum id me affligat & contristet: quamquam, ubi introrsum ignis ingens fuerit, ipsum, quantumlibet magna illius sit durties, ad instar clibani distillatorij in lacrymas resoluatur. Et facile intelligeris, cum quidem lacrymæ hoc è fonte oriuntur, ipsas mentem magis corroborare & serenare quam perturbare, & quam rarissimè homini nocere. Hoc saltem hæc illusio (si quidem vlla fuerit) boni habet, quòd corpori, non autem animæ, sit damnum illatura, si scilicet adsit humilitas; si non erit malum hanc suspicionem habere.

Neque verò existimemus, tum demum omnia nos confecisse, cum multas lacrymas effundemus, nisi & manum operi ac virtutum exercitio admoueamus: hæ enim sunt, quæ nobis quam maximè spectanda & curanda sunt, lacrymæ autem, veniant, quando à Deo nobis immittuntur, nobis, ad eas eliciendas & excitandas, nihil penitus contentibus aut cooperantibus. Hæ scilicet sunt, quæ aridam hanc terram humectabunt & irrigabunt, atque ad fructum proliciendum maximè conferent, quando nimirum parum eas curabimus: sunt enim velut aqua cælo decidens. Verum, quæ violenter, & magno velut brachiorum connisus, educitur lacrymarum aqua, nullatenus cum hæc comparari meretur. Sæpe namque continget nos fodere, ac fodiendo sudare, fatigari, ac velut confici, ac post omnem laborem, ne putrescentis quidem aquæ scrobem; multo minus puteum scaturientem inuenimus.

Quocirca satius esse existimo, carissimæ, ut ante Domini conspectum nos constituamus, in illiusque misericordiam & magnitudinem, simul & in vilitatem nostram, oculos conijciamus, ut det ipse nobis quod voluerit, siue aquam, siue ariditatem, nouit enim ipse melius quid nobis expediat, quam ipsa nos. itaque fiet, ut tranquilla & serenata mète simus, neque diabolicis illusionibus & disceptionibus ad eodem obnoxia futura.

kk 3

Inter

*Lacrymæ
falsæ sæpe
sunt.*

*Lacrymæ
à Deo data-
rū & violē
ter elicitarū
discrimen.*

S.
Theresia

Opera

IN VII
156

Inhibet quales a Deo dentur.

Inter alia, afflictiva simul & sapida, solet interdum Deus & quodam iubilos animæ dare, nec non nouum & inuicatum quoddam rationis genus; quod ipsamet, quale sit, intelligere nequit. Ideo vero haec ego gratiam hic refero, vt, si forte vobis ipse eam dederit, singulari quodam modo eum dilaudetis, & rem esse quæ verè contingat, noverit. Est quippe, prout mihi quidem videtur, summa quædam potentia vnio, nisi quod eas Dominus liberas relinquat, vt hoc gaudio fruatur nec non sensus ipsos, vt tamen non intelligant quid sit quo fruuntur aut quomodo eo fuantur. Videntur hæc vobis Hebraica aut Arabice esse: nihilominus ita se res habet: est quippe id tã excessiuum & exuberans animæ gaudium, vt nollet eo sola viui, sed ipsum omnibus pateat, & communicare vellet, quo ipsam in Deo dilaudando & celebrando inuenit, huc namque omnis eius motus tendit. Quem plausum, si proficeret, quæ signa exteriora ederet, vt omnes suum gaudium intelligerent! Ipsa seipsam inuenisse quodammodo videtur, & proinde cum filij Prodigij patre quoscumque inuitare vellet, ad hanc animæ suæ statum congratulandum & spectandum. Neque enim illi ei dubiũ est, quin tunc tẽporis in tura ac securã sit via, & extra omnem periculũ. Equidem* mihi persuadere, quod id de se meritò sentire: neque enim dubitans tantũ gaudiũ internũ in incertissima animæ parte, & tãta simul cũ pace coniunctũ, & nica eius voluptas sit quoslibet ad Deum des, puocare, causare vllaten* possibilet.

* Quod autem S. M. ait. animam hoc in iubilo constitutam nullatenus dubitare, quin tunc in securitate sit, de illa securitate intelligendum est. quia certa est id, quod sentit, diaboli eã illusionem non esse, sed Dei ipsius opus & gratiam. Ipsam autem id sic intelligere liquet ex eo quod mox addit. & dicit.

Dei laudes quantum viri sancti cordi habent.

Adhuc multum est, quin imò maximè pœnosum, quod in campo laetitiae & gaudij impetu facere, ac dissimulare possit. Tale quid scilicet in campo S. Franciscum, quando in latrones & prædones incidens, eò quod quædam ta per campos voce in clamaret, ipsis magni Regis se præconem esse dixit, nec non alios viros sanctos, qui in solitudinem ideo concedebant, & hæc Dei sui laudes & præconia, sicut S. Franciscus, de prædicatore quodam quidem vnum talem cognouit, cui nomen F. Petrus de Alcantara, & sanctum eum fuisse, mihi verisimile sit, prout quidẽ eius vitæ ratio facit, qui hoc idem quoque fecit: qui vero eum loquentem aliquoties iocurrunt, illum vt stultum & stolidum reputabant. O, quam bona hæc laetitiam est, carissimæ! Vtinam hanc omnibus nostrum Dominus daret.

Sancti stultitia qua.

Quantum vero gratiæ vobis præstitit, quod eum in locum vos adduxerit, vbi, licet hanc vobis Dominus præstet, & aliqua illius etiam argumenta ac signa detis, ea tamen vobis potius adiumento quo ad beatitudinem tura est, quam vlla obloquij occasio; vti quidem esset, si immundus

retis nam tam modicus serius præconij est vsus, vt mirum non sit ipsum à mundanis hominibus notari.

O infelicia tempora, miseramque vitam in qua hodie viuunt! e contra felices illæ, super quas felix illa fors cecidit, vt procul ab ea agat & sequestrat. Singulare nonnumquam intra me ipsum gaudium sentio, cū sorores has simul congregatas intuens illas tā ingenti introitum gaudio perfusas video, vt, quæ plus potest, magis etiā in Domini laudes prorumpat, q̄ se in monasterio agere cernat: etenim ad oculū & apertissimè videre est, hæc ab interioribus animæ penetralibus promanare. Hoc sæpius & identidem faceretis, carissimæ, vellem; nam dum aliqua id facere incipit, ceteræ ad idem faciendū animantur & excitantur. Cuiā enim rei meliùs lingua impendi vestra, dum simul congregatæ estis, potest, quàm Dei laudibus celebrandis, cū tot tantæsq; eius celebrandi prædicandiq; causas habeamus? Vtinam Maiestas eius sæpè hunc orationis affectum & modum vobis det, cū is tam securus & utilis sit! nā vt per diligentiam & operā ipsæ nostram eū assequamur, frustra erimus; est enim quid admodū supernaturale, & sæpè ad integrū diē durat. estque anima tūc, perinde ac qui permultum bibit; non tantum tñ, vt extra sensus sit, aut eorum vsus amiserit; aut adinstar melancholici, qui sensū quidē penitus nō amisit, at à re, q̄ imaginatio ei impressit, minimè recedit, neq; vlli⁹ suasu verbisue ab ea diuelli potest. Certè cōparationes hæ, ad tā dignā & tanti pretij rem declarandam, nimis quā crassæ sunt; sed alias couenientiores ingenium meū adinuenire non potest. Porro ita ferēs habet, vt gaudium hoc eam vsque ad eō sui & aliarum rerum omnium immemorem reddat, vt non aliud, quam ea quæ ab hoc suo gaudio proficiuntur, Dei videlicet laudes & præconia, loqui proponat aut possit. Itaque animam hanc adiuuemus, carissimæ; ad quid enim posthac sensum amplius habere volumus? quid est, quod magis nos recreare possit: Et in hoc nos iuuent quotquot in mundo sunt creaturæ, per omnia sæculorum sæcula. Amen, Amen, Amen.

Deus laudare quam sit salutare & utile.

CAPVT VII

OSTENDIT, QVALIS SIT POENA, QVAM ANIMAE quibus eas, quæ dictæ sunt, gratias Dominus confert, de suis peccatis sentiunt. Dicit præterea, quantus sit error, quod anima, quantumlibet spirituales, Domini ac Redemptoris nostri Iesu Christi humanitatem, & sacratissimam illius passionem & vitam; nec non gloriosam eius matrem, ac reliquos sanctos, præ oculis, & velut præsentibus sibi habere, non assuescant. Est hoc ipsum lectū perutile.

Forfan